

Egy rövid téli nap

Then he went over and sat down on the unoccupied twin bed, looked at the girl, aimed the pistol, and fired a bullet through his right temple.

Jerome David Salinger

NINCS, olvassa Hús az itallapon, a sörök felirat alatt a koszos matricán.

Eszter mindenhol ott van. Mindenhol Eszter van.

Vastagon fogó fekete filctollal, aprólékos műgonddal írt, szinte tökéletes betűk az etikett-matricán, és a ragasztás is igényes.

Hús, ha ül a parton és nézi a tengert, Esztert látja. Mosolyog rá, haját a szemébe fújja a szél, ezért a fejét is fordítja, amikor a távoli dombok felé mutat.

Ez már a hatodik hely a héten, a pincérek és csaposok szerint az itallap durva károsodása nélkül eltávolítani a matricát nem lehet, de mivel a forgalmat nem rontja, sőt, talán kicsit növeli is, hiszen a vendégek szeretik az efféle hülyeséget, nem foglalkoznak vele, majd lekopik.

Hús a dombokra pillant, hosszú pillantás, szinte végtelen, mert a dombok között, a buja völgykoszorúban Eszter fut nevetve. Hallja a hangját, elérzékenyül, ez túl szép, túl finom. Lobogó szoknyájának susogása a legszebb zene, amit valaha hallott.

– Neked meg mi bajod van?

Hús felemeli a fejét, a hang irányába néz. Csont az, az egyik legjobb barát. A szőke őrült, az író, a bölcsész.

Hús feláll, mert nem bírja tovább, és a dombok felé indul. A napozókat, hullámban ugrálókat maga mögött hagyja, közelít az erdőhöz, átlép a meseszerűen csobogó patakon.

– Elment.

– Mármint meghalt vagy elhagyott?

– Az ugyanaz.

– Ne hülyéskedj! Komolyan kérdeztem.

– Én meg komolyan mondtam. Elment. – Nehéz beszélni. Mennyivel jobb volt egyedül ülni csendben és a matricát bámulni. – Mire felébredtem, eltűnt. Még egy cetlit sem hagyott.

– Aha.

– Ne aházz!

Eszter a haját áztatja a patakban. Hanyatt fekszik a parton, az eget nézi, karját szétveti, gyönyörűfekete hajkoronája a gyors sodrású vízzel jár szerelmes táncot.

– Akarod, hogy elmenjek? Lefűjjük a mai estét?
 – Tedd el a telefont! Te is maradsz, és jöjjenek csak a többiek is. Tökmindegy, mit csinállok, de ha már megbeszéltük, legyen!
 Árnyék kúszik közénk. A jólléttól kövér Bőr. Hangja akár egy chihuahuaé.
 – A betyárját! Nektek meg mi bajotok van?
 – Hús kimagányosodott.
 – Már megint? Nem vagy semmi!
 – Kösz, Bőr.
 – Mit iszunk?
 – Mindent, ahogy szoktuk.
 – VÉR?
 – Szerintem mindjárt. Mire kikérjük, itt lesz, nyugi. Úgy szokta.
 Csont rendelni megy, Bőr előveszi a telefonját, nyomogatja.
 – Sajnos nem tudok sokáig maradni. Az asszonnyal megegyeztünk, hogy ma visszafogom magam. Holnap korán kelünk.
 – Három hónapja nem találkoztunk. Ne csináld már. Szerinted nekem mennyi kedvem van most itt cseszködni?
 – Nekem viszont családom van, hé! Az egy kicsit másfajta élet.
 – Amúgy ez ugyanaz a nő, aki megtiltotta, hogy Bőrnek hívjunk?
 – Hé, ezt ne!
 Hús megtorpan, nem mer továbbmenni. Itt kezdődik az erdő, Eszter rengetegje, és tudja, bármily gyönyörű, halálos. Csak eltévedni lehet benne.
 – Jó estét kívánok! Ez az a hely, ahol mindig lehet tejet kapni?
 VÉR megint időben érkezett, Csont épp hozza az italokat. Együtt mind a négyen, ahogy szokták.
 Hús reggel sokáig csak állt, az ablakon át nézte a telet. Zuhany után, a frissen főtt kávéat kortyolgatva vette észre, hogy a város zúgását hallgatja. Eszterrel zenére kávéztak. Eszter imádta a zenét. Sőt, ragaszkodott hozzá. Hitte, hogy kizárólag a zenével lehet létrehozni a saját kis szigetet. Egy nagyvárosi lakásban a négy fal kevés, hang-fal kell.
 Hús soha nem szerette a telefont. Soha nem tudni, jó vagy rossz hírt kap, ha felveszi. De így is, úgy is beleszól az életébe, rákényszerülhet, hogy egészen mást csináljon, mint amit akár előtte egy perccel kitalált, eltervezett. Ráadásul az anyja volt. Nem akarta felvenni, mégis megnyomta a zöld gombot.
 – Szia!
 – Szia, anya! Hogy vagy?
 – Az mindegy. De jól vagyok, kösz.
 – Akkor jó.
 – Te hogy vagy?
 – Kösz, megvagyok.
 – Ennek örülök. Miért nem hívtál?
 – Tudod, hogy nem szeretek telefonálni.

Hús közben a kávéfőzőhöz sétált, a másik adag kávé is kitöltötte, belekortyolt. A francba is, Eszter, a бүdös francba, a kurva életbe, gondolta, és, persze, nem hallotta, amit az anyja mondott.

– Ne haragudj, de nem érttem, amit mondtál. Megismételnéd?

– Azt mondtam, tudom, hogy nem szeretsz telefonálni, de azért időnként jölessz, ha rám csörögnél. Elég ritkán találkozunk.

– Igen, ritkán, sajnós.

– Ez nem hangzott túl jól. Biztos minden rendben van?

– Persze.

Érezte Hús már az első pillanatban, az anyja tudja vagy legalábbis sejtí, hogy valami nem stimmel, sőt, az sem véletlen, hogy éppen most hívta, igen, ezeket mindig megérezte, de mindig. Biztosan álmódott is valamit Eszterről meg róla.

– Tudod, fiam, azért hívtalak, mert az éjjel veletek álmódtam.

– Mármint ki az a „veletek”?

Na, ezt nem kellett volna. Ennél butábban nem is reagálhatott volna. Ha az anyja eddig nem volt biztos a dolgában, most már mindent tud. Hús látta maga előtt az anyja arcát, látta, ahogy bólint, ahogy közben lehunyja a szemét, mély levegőt vesz, és támadásba lendül. Meg kell előznie!

– Apa hogy van?

– Apád nagyszerűen van. Egész nap a műhelyben barkácsol, azt mondta, év végére lecseréli az összes székünket.

– Ezt jó hallani.

– Téged viszont nem jó.

Mély csend mindkét oldalon. Jön, aminek jönnie kell.

– Mikor ment el?

– Ma reggel.

– Végleg?

– Mindenét elvitte.

– Búcsúüzenet?

– Semmi.

– Hazajössz egy kicsit? Ha akarod, még ma beszélek Trólya doktorral.

Nem, nem, nem.

– Nem megyek haza, anya. És ne beszélj a dokival!

– Segíthetnél apádnak. Az étkezőasztalhoz mindenképpen szüksége lett volna rád. És biztosan jót tenne egy kis rendes munka.

– Anya, nekem van rendes munkám, köszönöm. De ha kell, szívesen segítek. Csak nem most. Majd szólok, ha tudok menni. Most leteszem...

– Hát jó... Azért kár Eszterért. Szép volt. És jól főzött. Apád is szerette.

– Nagyon köszönöm, anya. Szia!

Hús iszik. A többiek is isznak. Itt mindenki iszik, hiszen ez egy kocsmá. Azért van, hogy igyanak. Ide inni járnak az emberek. Közben esetleg ezt-azt beszélnek és csinálnak.

Bőr a telefonját nyomkodja, közvetlen kapcsolatban van a feleségével. Csont a kritikusokat szidja, azok is csak a saját karrierjüket építik, semmi hivatástudat, semmi alázat. Vér a nőiről magyaráz, bár talán már unja őket.

Nyilvánvaló, hogy csupán ennyi az egész, ám ez most elviselhetetlen Hús számára. Legszívesebben szétrobbanna, hogy a cafatokkal beborítsa a falakat és az asztalokat, az ülőket és az állókat, jutna az italokba, a ropik közé, a nyitva felejtett táskákba.

Hús feláll és távozik. Nem néz hátra, pedig láthatná a döbbenettől mozdulatlan barátok bamba arcát. Kilép az utcára. A hideg téli levegő felébreszti és felfrissíti, szinte repül hazáig. Aztán amikor becsukja maga mögött a lakásajtót, remegni kezd. A hálószobába botladozik, leroskad a jéghideg franciaágyra. Felveszi a padlóról Eszter fényképét, mutatóját a lány jobb halántékához illeszti, hüvelykujját eltartja, majd az egyre erősödő zokogástól a paplanra dől.